

fige Dom uden Bisiddernes Indskælfelse, særlig hvis det bliver en Formand, der, som der nu er Tale om, er valgt af Overøvrigheden, og som i de fleste Tilfælde sikkert vil blive en Jurist. Det Punkt vil jeg meget ønske, at den ærede Forslagsstiller vil tage under Overvejelse. Jeg tror, det er et farligt Punkt, og da sikkert den ærede Forslagsstiller har ment at ville tilvejebringe noget retfærdigt, er det mit Haab, at han vil særlig tage dette Punkt under Overvejelse. Med disse Bemærkninger vil jeg ligesom i Gaar ønske Forslaget al muligt Held paa dets videre Vandring. Det er mig en Glæde, at jeg i Overensstemmelse med mine Meningsfæller kan slutte mig til denne Sag. Jeg ved, at der er mange af Modpartiet, af vore Modstandere, der have haft den Tro, at vi vilde modarbejde Sagen, men saaledes er det ikke; vi modtage den med Glæde. Selv om de Betragtninger, som vi have lige overfor selve Forslaget, ikke ere af samme Bestaendighed som vore Modstanderes, er det jo lige meget, naar begge Parter ere enige om at mødes. Ogsaa vi ville se at faa det bedst mulige ud af Sagen.

Forslagsstilleren (Bramsen): Der blev af det ærede Medlem fra Kristianshavn (Hørdum) opkastet det Spørgsmaal, om de strejkende Ruffe vilde have kunnet falde ind under Enighedstamrenes Omraade, hvis disse havde bestaaet den Gang, Ruffestrejken herstede. Jeg vil dertil sige, at dersom Arbejderne, hvad jeg ved denne Lejlighed altsaa kalder Ruffene, havde søgt Enighedstamret og Arbejdsgiverne ligeledes, saa vilde selvfølgelig Sagen være kommen til Underfølgelse, eventuelt Forlig og Paadømmelse; men jeg vil samtidig gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis min Hu-kommelse ikke slaar mig ganske feil, blev denne Hensigtning om Voldgiftsret fra Ruffenes Side gjort paa et Tidspunkt, da de absolut havde tabt Slaget. Det kan ikke hjælpe, naar f. Eks. Arbejdsgiverne ville have Enighedstamret, og naar dets Formand saa gaar til Arbejderne og spørger dem, om de ville gaa med, men de sige nej, og Krigen udbræder, at saa Arbejderne, naar de saa nær have tabt, ville gaa til Enighedstamrene, for da er da det højt sandsynligt, at Arbejdsgiverne sige nej. Det maa forudsættes,

at man straks henvender sig til Enighedstamrene og ikke venter dermed til et Tidspunkt, hvor der intet er at tabe, men kun noget at opnaa derved, som ellers muligvis ikke kan opnaas. Dertil ere Enighedstamrene ikke bestemte. — Hvad Formandens Domsmyndighed angaar, er det jo en Bestemmelse, som man finder i alle de forstellige Landes Lovgivninger. I det første Møde kunne Parterne erklære, om de ville underkaste sig Formandens Afgørelse i Sagen. Det ærede Medlem fra Kristianshavn maa lægge Mærke til, at Dommeren i dette Tilfælde tillige er Forligsmægler. Naar det ikke udtrykkelig staar her, er det, fordi det i Forordningen af 6te August 1824 er angivet, hvorledes han skal være vejledende for Parterne i allerhøjeste Grad. Det maa ikke overses, at først naar Formanden har talt med hver af Parterne, undersøgt Sagen og ikke har kunnet tilvejebringe et Forlig, spørger han: Ville I underkaste Eder min Dom? Naar da begge Parter svare bekræftende, kan man med Røilighed forekommer det mig, overlade til de to Parter, at tage Dommen efter saadan Bestemmelse. Jeg tror ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds behøver at være bange for, at der skal ske nogen af Parterne, hverken Arbejderne eller Arbejdsgiverne nogen Overlast, naar det er overladt til deres egen Overvejelse og Afgørelse, hvorvidt de ville have Bisiddere tilkaldte eller ville underkaste sig Formandens Afgørelse. At kalde Bisiddere — Arbejdsgiverne og Arbejderne — som maa ske ikke bø paa det vedkommende Sted, bort fra deres Virksomhed ved enhver som helst lille Lejlighed, tror jeg ikke bør finde Sted, medmindre der er en Nødvendighed til Stede, og det ærede Medlem vil indrømme mig, at der ikke er nogen Nødvendighed derfor, naar begge Parter have den Tillid til Formanden, at de sige: Du maa alene afgøre Sagen paa endelig Maade! Have de derimod ikke den Tillid, saa ville de fordre Retten besat, og saa bliver den besat. Jeg tror virkelig ikke, der er noget at være bange for.

Korsgaard: Ja, den Forudsætning, under hvilken jeg bad om Ordet, er forsvunden. Jeg bad nemlig derom den Gang jeg saa en Minister komme spaserende ned